38-ik szám.

Septemb. 17-én 1870.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkelellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 6 frt., 6 hóra 3 frt, és 3 hóra 1 frt 50 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.
Hirdetések dija: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XXII. kötet.

Bonaparte Lajos ur albumába.

Szüzen szép a leány, a jó bor s férfi becsület.
Egy rut csak, ha szüzen megmarad: és az a kard!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

Retenedezs, a milyen hadikiszület most megvan a Parisban! Mit csak haditudomany feltalalta Kain dorongja uta, (kivel, mint tudunk maganak garantiat szerezte Abel altal valo megtamadtatazs elen) mind alkalmazazsba gyün.

Notredam toronyba felalitanak nagy gyujto tükröket, mint Archimedezs feltalalt, is mikor gyün burkuzs: napsugarakal felgyujtanak sorba puskapor magazinumot neki.

Azutan falukbol elhoznak mind galambokat, mint tete Ali Tepelenti basa, izs mikor ellensig falvakat elfoglal, galambok labara kötnek igö taplot, eleresztenek, azok haza repülnek s burkusokra mind ragyujtanak hazat.

Azutan, mikor burkus csinalya hidat Szajnan, hogy atgazoljon rajta, kiöntenek Rajnaba petroleumot, szazezer akot meggyujtanak s mind beleig burkus.

Azutan lesz vad bika-csorda iczaka szarva között meggyujtot rözsekötegekel, kiket reaeresztenek burkusokra, mint Hannibal romaiakra, is burkust nyavaja kitöri, mikor tüzes ördögöket latja magara rohanyi, iszkiri! elszalad, Berlinig meg se al!

Item: hatvanezer veszet kutya tartatik ketreczbe. Azokat, mikor gyün rohamra burkus, hatvanezer veszet kutya megharapja burkust inaba, az meg vesz mind, burkus meg harapja bajort, bajor meg saxust; mind meg vesz. Mink nem filünk. It Duna. Viznek veszet ember neki nem megy, mert irtoza aztat.

Mig nem elig. Lesznek luftbalonyok, kikből burkus fejire mind lehajigalnak azokat a bombakat, kiket Pietri csinyaltatot, hogy idöröl-idöre egy kis bombaöszeesküvist bemutathason vilagnak; most azt fölülrül lehajigalnak. Luftbalony lesz spargara kötve, anak vigit fogjak Parisban s igy eresztik tetszis szerint idibodab, s hajigalnak menyorszagbul töltöt menyköveket. Oda pedig menyorszagba burkus fel nem meheti, mer luteranus.

Azutan hajigalnak nagy katapultakbul ki-

gyokal megtöltöt cseripkorsokat elensigre, mind Epaminondas persakra.

Demi-monde kisaszonyoktul mind el veszsznek chignonokat: azokbul lesz chassepot nyilakat lövö tegzekhez hur, (Honni soit, qui mal y pense) mint Carthagoi kisaszonyok tetek.

Azutan, mikor ostromolnyi gyun nimet, nagy fecskendökbül lefecskendeznek egisz regementet petroleumal. Eleinte azok csak gondolnak, mi esik olyan jo szagu? Eczer azutan belijük dobnak egy pakli czindhelczlit, s mind meg gyulad tüle.

Capitoliumi ludakbul pedig szereznek sokat, kik elöörsi szolgalatot vigezenek. Ez nekik gyönge oldaluk.

Mar most mig csak atul filek, hogy eczer az izs elögyün, hogy bucsujarast is böjtöt elrendelnek, hogy elensiget elpusztitson döghalal, a la Senacherib kiraly, akor aztan tudom, hogy „Konyecz Polszki“ francziaknak izs.

Mink izs ipen igy voltunk, mikor vige feli jartunk negyvenkilenczben.

Tallérossy Z.

Napoleon Vilhelmshöhén.

Tragi-comoedia egy felvonásban.

SZEMÉLYEK:

NAPOLEON (le petit) egy bukott császár.
I-sö NAPOLEON (le grand) szelleme.
LUIZA királyné szelleme.
A „fehér asszony.“
EUGENIE, egy bukott császárné.

Elsö jelenet.

(Napoleon hálószobája, éjjel.)

NAPOLEON (ágyán fekszik) késöbb I-sö NAPOLEON szelleme.

NAPOLEON. (forgolódik) Ez már bosszántó!... két órája fekszem
S, szememre álom nem jöhet sehogy.
Ugy fojt, szorongat, éget valami!...
És oly szagot kell türni itt köröttem,
A mely Sedánt idézi vissza nékem,
Hol a golyót jó távolból kerestem.
Ez állapot kezd már nem tetszeni.
Ha béhunyom szemem, látom a mint fejem
Ott távol a Szajnában megfürösztik,
Majd képemet forditják át a falnak.
A söpredék! Hogyan talál a gunyja, —
Mert falnak mentem ezúttal, az igaz...
Majd, mintha már ujra Párisba' volnék...
Ez szép menet. Porosz gránátosok;
Utánok az elfoglalt szertelök;
S magam Vilmos királynak öldalán!...
„Heil Dir im Sieges-kranze“ szól elöl
De hát kinek?....Ez még is csúnyaság:
A két fejöl felállitott falon túl
Egész Páris rám nyelvet öltöget.
S meginl ez átkozott lö-por-szag....
Kiállhatalan!... s ott egy guillotine!...

Napoleon szelleme (megjelen)

NAPOLEON („le petit“)
Ó jaj nekem! Nagy bátya! mit keressz itt?

NAPOLEON („le grand“)
Embert keresnék. Hajh, de nem találok...
Eljöttem hogy szememnek ostorával
Megverjem azt az elfajult bitangot,
Ki szégyenére vált azon családnak,
Melyet teremték ...

„LE PETIT“ Az bizony kevés
Haszont hozott az ó-világnak!

„LE GRAND“ (haraggal) Ámde
Hozott dicset a franknak és te ezt
Bemocskolád...

LE PETIT Ugyan mivel?... Te is
Csak úgy letetted egykor fegyvered
Az ángoloknak.

LE CRAND Én? Mikor?... midön
A gárda végső tagja is lehullt.
Egy nagy s dicső csatában. És miért?
Mert tudtam azt, hogy büszke nemzetem
Hamvamból is szabadságot merit.
De a te sirod elhagyott orom lesz
Melyre követ dob nemzeted fia
S melyre családunk, hösek egytöl egyig
A meggyalázott Bonaparte-névért
Átkot kiáltunk:„ veszsz örökre el;
Feledve légy; és a történelem
Szakitsa ki az átkozott lapot
Melyen neved felirva áll, bitang! (eltünik)

NAPOLEON (le petit) Juj, juj de fázom! De végre, valahára
Eltávozott... Bár megviradna már!

Második jelenet

Luiza királyné szelleme (megjelen), Előbbi.
NAPOLEON. No csak e kell még ... Hát te mit keressz?
LUIZA. Gyönyörködöm te, hires öcs, kinodban!
Im itt vagyok hát Vilhelm magasán
A mely, mióta itt vagy, nem magasb
Hanem törpébb lett!... Ekként bünhödik hát
A drága öcs és épen ők verék le,
Kiket bitor bátyád úgy eltiport!...
Mi kéj nekem igy porba sujtva látnom
Nem csak a büszke sast s a frank jogart,
Hanem nevét, a melyet meggyaláztál.
Egyben valátok csak nagyok fölöttünk
A harczban, és most? Gyávaságod által
Ez egy dicsét is elvevéd fajodnak!
NAPOLEON. Az nem való! Én a golyót kerestem..
LUIZA. Ó gyáva te! Hát nem volt pisztolyodban?
Bátyádra a bukottra egykoron
Saját hazája büszke volt. De reád
Pirulva gondol... és ez élv nekem.
NAPOLEON (boszúsan) Hát édelegj!
LUIZA. A Zollernek családja.
Fog elvonulni a dicskapu alatt,
Melyet bitor bátyád a vér könyükből
Épittetett.... S te öcs ez „Etoilt“
Posványba bobtad, fényе kialudt,
S a büszke frank nép elbizott szivén
Most a porosz sas éles körmei.
Ilyen dicső kárpotlást nem kapott még
Egy bánatában megtört női szív!
Ah élj sokáig... Lássam kinokat! (Eltünik)
NAPOLEON (homlokát törli) No hála Isten... El ment már ez is!
Már alhatom: hisz a pokol, vagy ég
Nem hagyta nyitva minden ajtaját?

Harmadik jelent

A „fehér asszony“ (megjelen) Előbbi.

NAPOLEON. Itt vagy te is? Te százados kisértet,
Bátyámat is ki meggyötörted egykor?
FEHÉR ASSZONY. Ó itt vagyok, hogy házunk ellenének,
Mint néki egykor, sorsát elbeszéljem.
NAPOLEON. Tőlem beszélhetsz; én magam valék
A sors maga, két év-tizen keresztül.
FEHÉR ASSZONY. Önhitt beszéd! A sors emelt magasra
Hogy mint a sas a durva földre ejtsen.
Bátyádat szirtre ejté s megtörött.
Ő nagy vala még elbuktában is,
S balsorsán egy nagy nemzet könyezett.
De téged sárba ejt, s egy hosszú tized
Áll még előtted, hogy szégyenedbe fúlj!
Az ő porát megtisztelé hazája,
Mig sirodat kerülni fogja; és ha
Egy franczia közel talál vetődni
Nem könnye hull, de köpni fog reá!
NAPOLEN (nyögve) Eredj, Eredj!.. Nem vágyon hallani
Tovább szavad!...
FEHÉR ASSZONY Pedig tovább beszélek.
Fiad Lulu, ne félj e sorsra nem jut!
Előtte ön magad heversz az utban?
A mely honába visz.. Gyalázatod
Áthághatatlan fal... számüzted őt
Örökre...
NAPOLEON. Távozz! (kinjában hánykolódik)
FEHÉR ASSZONY. Már távozom, ne félj,
Nem lesz soha még egy Napoleon
Kitől családomat már félteném.
Más rém emelkedik a nemzetek
Szivében és ettől megmenteni.
Bennünkent, hajh! már senkisem elég
Hatalmas! (Eltünik).
NAPOLEON. (nyöszörgve) Már megvirad ... Talán csak vége lesz már!

Negyedik jelenet.

Eugenie. Előbbi.

NAPOLEON. Dicső egek! mit kell még hallanom?
Távozz te agyrém ... már elég, elég!
EUGENIE. Minő beszéd ez, mit dadogsz te rémről?
Hisz én vagyok a megbukott császárné,
Kit gyávaságod szégyenpolczra juttat.
NAPOLEON. (kiugrik ágyából)
No még e kellett! .. Nem elég nekem,
Hogy egy sereg rém háboritja álmom
A hosszadalmas öszi éjszakán ...
Még nappal is ... Ezt már iszonytató!
S hogy a kakas ezt el nem kergeti.
Mért nem maradtál regensnőnek otthon? ..
Hajh ez a nyelv, nem oly kisérteti,
S mégis hatalmas ... Ezt kiállani
Sokkal nehézb lesz ... már ez végzetem ...
Im itt vagyok ... egy uj Prometheusz.
Sz ...

Csatatéri tudósitás.

Az „Üstökös“ saját csatatéri tudósitójától.

Bergengóczia, szept 21-kén. (Egy kicsit antedatáltam, hogy el ne késsék.)

A legujabb esemény a csatatérről az, hogy esik az eső. — Hja, a csatatéri eső nem olyan ám, mint az önöké odahaza: a mi szépen ráesik az esernyőre, onnan a waterproofra, onnan a földre: ez egyenesen az embernek a nyakába esik. Ha egész éjjel igy fog esni, holnap meg telegrafirozom önöknek, hogy sár van. Egész nap kergettük az ellenséget, hol mi elől, hol ök hátul; de sehogy sem tudtunk egymással találkozni. Tegnap a csatatéren jöttem keresztül; egy chasseur-sisak, meg egy pikkelhaube feküdtek egymás mellett; csak ennyi maradt meg a két seregből, a többi kölcsönösen meg ette egymást. Legalább nem koplalt, mint én. A mióta hazulról el jöttem, egyszer sem laktam jól. Mindennap negyven mértföldet gyalogolok étlen. Hát még a szomjazás! Soha sem jövök el többet senki fia csatatéri tudósitójának. Már most a' kéne önöknek ugy-e, hogy irjak valamit az ütközetről. Jó lesz a sedani ütközetről? Nem, arról nem irok, az messze van. Jó lesz a strassbourgi bombázás? No hát. Csak olyan álmos ne volnék; de majd leragad a szemem. Tehát ez a czintányér itt, ez Strassbourg, a krampampuli, mely benne ég, a lángoló utczák özöne. Milyen borzasztó látvány egy lángoló város! Ez a darab czukor benne a Münszter. A barbarok felgyujtották azt nitroglycerin golyókkal. De mi annál hősiesebben viseljük magunkat. Engemet azonnal a mint megérkeztem, megválasztottak egy pionnier batallion ezredesének. Hiába az „Üstökös“ nagy auctoritás! Az a háboru czégére. A bomba ugy hull, mint az eső. Fel sem veszszük már. De most egy pokolbeli ötlete jött az ellenségnek. A várárkokban levő viz fölé petroleumot öntött, s azt meg gyujtotta. Bástyáink, melyek fából vannak, ez által azon veszélyben forognak, hogy meggyuladnak Uhrich tábornoknak az a nézete, hogy a várárkokból a vizet le kellene csapolni, hogy a petroleum a fenekére szállna le: de hogyan jutni az égő petroleumon keresztül a zsilipekhez? Ekkor nekem egy mentő gondolatom támad. A petroleum a viz felett ég, alant a vizben kényelmesen lehet uszni s a zsilipeket baltával keresztül vágni. De ki lesz olyan merész? No hát én! Kapom a baltát, belevetem magam az égő phlegetonba, szerencsésen a fenékre érek, fölöttem az égő petroleum izzó aranynyá világitja át a viz tömegét: csodálatos látvány! előre haladok rettenthetlenül; már el értem a zsiliphez, már emelem a fejszémet, hogy a nagy fába vágjam: a midőn durr! mi volt ez? A fránya német egy tarpedot rejtett a viz alá, arra léptem; a tarpedo spanyol burnóttal volt töltve: annak a szaga az orromba ment. Muszáj volt prüszszentenem. De lehetetlen a viz alatt. Tehát fel kell merülnöm a viz fölé. Ott meg a petroleum ég a fejem fölött. Kétségbeejtő állapot. Ide lenn meg öl a prüszkölhetném, oda fenn meg égek a petroleumban Még is muszáj ki a levegőre. Nagyot rugok a fejemmel, fel jutok a lánggal égő világba; egy erczenés! a fejem lángot vet: — erre felébredek, s richtig, kutya adta szedte vette, a félszakállam bele ért a lángoló krampampuliba s lobbot vetett. Már most hova legyek azzal a félszakállal? Ha a francziákhoz megyek, azok felakasztanak azért a feléért, a melyik leégett, ha a burkusokhoz, azért a feléért, a melyik meg maradt. Én nem vagyok bolond, hogy magamat ilyen veszedelmeknek kitegyem: holnap megyek haza. A ki szememláttára akar verekedni, az jöjjön utánam.

Kuliné prédikácziói.

Nem megmondtam, hogy maradj veszteg, ülj meg a szegletben, vén vagy te már a vásárra járni. Eladod az ökrödet, beülsz a kocsmába, áldomáskor leszopod magad, eldöngetnek s ki teszik a szüröd a gyepre. Riktig, ugy lett szórúl szóra, azzal a kis különbséggel, hogy nem te adtad el az ökröt, de az ökör téged.

De ez még csak hagyján! Patvar vinné aszott csontjaidat, csak az én börömrül ne lenne szó. Már azt hittem, hogy holtom napjáig megmaradhatok nemzetes asszonynak, viselem a gyöngyös főkötöt, meg a seppes szoknyát, szereztünk is szépecskén vagy kétszáz milliócskát, lett volna mit apritanunk a tejbe öreg napjainkra s a gyereknek is maradhatott volna imitt amott.

De te vén bolond, se szólsz, se hallasz, kapod magad és elkezdesz kseftelni idegen emberekkel, s nem látod, hogy már ide haza is megcsalt a cseléd.

Részeg fővel adósságot czinálsz, s arra nem gondolsz, hogy ki teszi majd be az ajtót hátul.

Most már itt van la! Ide jöttek a prókátorok s kiexekválták talpam alúl a földet. A házunk ajtaját lepec ételték s azt mondták, hogy ebédlőnkből ispotályt csinálnak a betegeknek. A tulipántos láda is ott maradt, arra most liliomokat festenek. Csak nagy

nehezen tudtam a szoknyám ránczába dugni azt a kis smukkot; jó hogy nem látták, még arra is rá fogták volna, mint a többi jószágunkra, hogy nemzeti tulajdon.

Kukli, Kukli! szerencséd, hogy most nem esik kezem ügyébe az üstököd, tudom istenem megemlegetnéd azt a napot, mikor utolsót botlottál.

Felszedtem a sátorfát s éjszakának idején úgy lopództam ki a házból nagy titokban; átmásztam a keritésen s egyenesen oda mentem a révészhez, a kinek soha se akartunk hitelezni. Ezt az ellenségünket kértem az Isten szerelmére, hogy mentsen meg a gyalázattól, ne legyek kitevé a szomszédok gúnyolásának, mert én azt tul nem élem, vigyen át a másik partra innen. A szegény embernek megesett a szive szerencsétlenségemen s átevezett velem.

Most itt vagyok s gondolkozom, hogy talán beszegődöm Viki ténsasszonyhoz szakácsnénak. Csak hogy nem igen szeretnek ám szegődtetni cselédet gyerekestül.

Hallod-e, Kukli? Most mi olyan szépen el vagyunk választva ágytól és asztaltól, hogy jobban se kell.

Mit gondolsz, — a plébános ur jó emberem — nem eszközölnénk ki tőle elválasunkra egy kis dispenzátziót? Mert csak belátod, hogy ilyen messziről nem élhetünk együtt.

Aztán neked nincs is már miből eltartani egy feleséget. De a Manó gazdának, a ki ugy is özvegy még jól áll a dolga, az egész telke meg van, sőt még szerez is hozzá egy urbarialis sessiót Én ezt nem enmagamért mondom, de csak beláthatod, hogy a gyereknek csak kell apa. Igy nem maradhat. No hát!

Harczi riadó.

Emlékül a puskapor szag csikarás miatt leköszönt honvédtiszteczskéknek.

Herbatheát meleget szaporán,
Az hevitendi hadunk igazán.
Rajta fiuk! parazsat, faszenet,
Rája cserép-födelet tegyetek.
  Ágyu helyett . . .
  Al lövetet.
Hah! . . . . . .
Allövetekkel küzdni dicső!

Vért!? — haha! ott van a jó kacsa-vér;
Zsirba piritva biz a sokat ér,
Mért ereinket apasztani el?
— Megver a gyöngy-feleség — 'sz neki kell.
  S bárha talál
  A fakanál.
Hah! . . . . . .
Kék helyet üt, de nem öl — — mi dicső!

Hősi babér!? — minek a'? — van elég;
Páczba' szeretjük is a levelét:
Felkaszaboljuk a gyáva nyulat, —
Néh' elesünk — de csak a pad alatt.
  Bögre bab-ért
  Kapsz ma babér-t;
Hah! . . . . . .
Csak babot ah! s ne babér-t — — mi dicső!

Szép az arany paszománt, az igaz;
Megszalutálja sok árva bibasz.
Szép a paráde — habár viz is az:
Lelkesülünk, ha repül a dugasz.
  Ágyu-golyó!? . . .
  Jobb a dugó:
Hah! . . . . . .
Sok fadugaszt! — ne golyót — — mi dicső!

Várt!? — no hisz ostromolunk eleget,
Mig befutossuk a fő-tereket.
Szép demi-mond szeme ránk ha lövel:
Bátran a harcz fia visszatüzel.
  Az, ha megáll,
  S kápitulál:
Hah! . . . . . .
Szünk lángteli tüzbe' csatáz — — mi dicső!

. . . Jajgat a nép szava — hi a haza!
Csördül a kard, peneg ám a kasza . . .
Mars a sarokba te hősi aczél;
Vészbe rohanni minő buta czél.
  Trombita szó!? . . .
  Jobb a kuczó:
Hah! . . . . . .
Mars a kuczóba vitéz! — — mi dicső!

Herbatheát meleget szaporán,
Az hevitendi hadunk igazán.
Rajta fiuk! parazsat, fa-szenet,
Rája cserép-födelet tegyetek.
  Ágyu helyett . . .
  Al-lövetet:
Hah! . . . . . .
Allövetek közt halni dicső!

Vörös Gárgyán poéta.

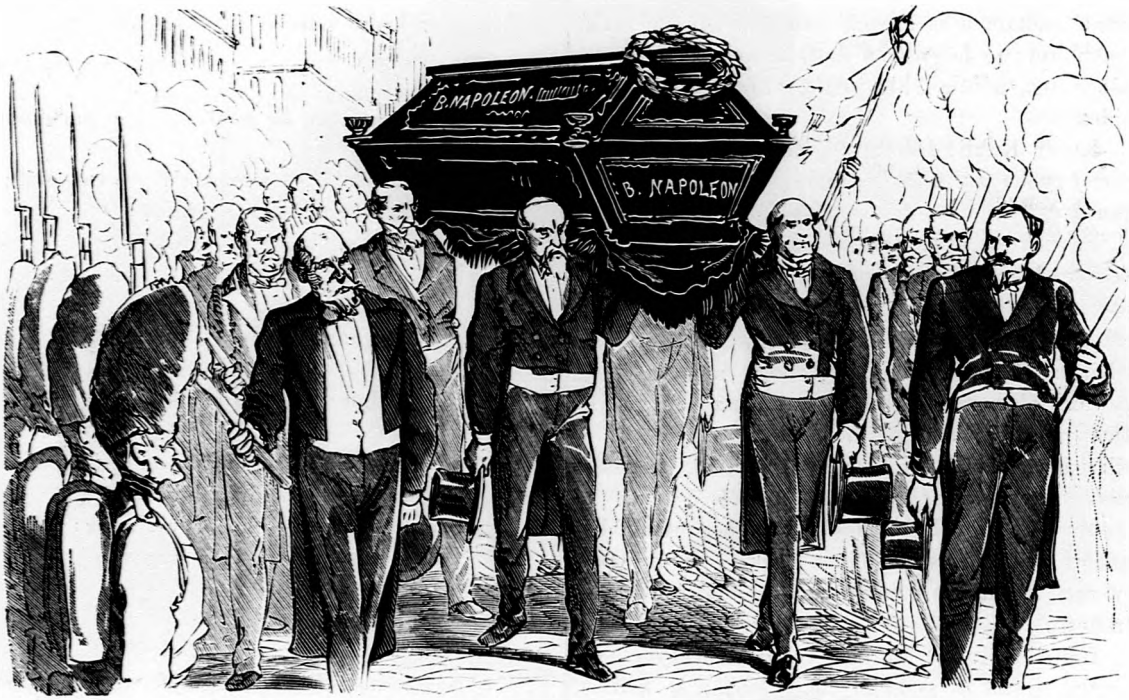

Első Napoleon hamvait hazaszállitják a francziák Párisba.

De nem marad a sirban. Népe kiáltására fekhelyét elhagyja.

Harmadik Napoleon élő cadaverét is visszaszállitják a — burkusok Párisba.

De az is elhagyja fekhelyét népe kiáltására.

Egy Párist elhagyó kéjvonat.

A dió törve jó.

Háborus életkép.

–0– No hiszen ez az én János bátyám sem lehet nekem valami nagy jó akaróm. Mindig annak mutatta pedig magát. Hanem most már tudom, hogy kivel van dolgom, mikor vele beszélek.

Nem hagyott békét, — rávett, hogy megházasodjam.

Hiszen szép és istenes dolog a feleségtartás, igy gondolkozám, de hát ki a bolond jönne én hozzám, mikor olyan szuszka vagyok, mint egy sündisznó. Egyet ugyan ismerek, a ki eljönne, — de a meg kancsal és sánta. A nem kell. Más meg nem jön.

Azonban csak hogy János bátyám ne vexáljon tovább, elhatároztam egyszer, hogy — no isten neki, hát megházasodom.

Persze, hogy sok lányt megkértem, de még perszébb, hogy mind kosarat adott.

Most mit csináljak? Elhatároztam, hogy megházasodom. Ha a határozatomat nem tartom meg, akkor nem leszek becsületes ember. Tehát meg kell lenni. — Elvettem a leányzót, ki sánta, és kancsal.

Legalább tudva veszek el olyant gondolám, a ki ha rám néz is másra kacsint. Keresztyéni dolgot is cselekszem, mikor egy szüzet a vén leányok átkos sorsától megmentek.

Igy gondolkoztam. Nem nemes gondolkozás ez, mondja meg akárki? még János bátyámnak állt feljebb s azt mondta esküvőm után:

— Hunczut a szemed, ki kellene ütni, mert csak a szépet szeretné! Jól tudtad, hogy mást nem kapsz, még is kosarakat szereztél. Hát nem jobb lett volna, ha egyszerre Mári után adtad volna magadat? Ha ilyen ügyetlen leszesz mindig, ne csudálkozzál rajta, ha rosz házasáleted lesz! De hogy meglásd, milyen jó akaród vagyok, egy dologra figyelmeztetlek. Ha azt akarod, hogy jó szófogadó feleséged legyen, az első szoknyában legalább kétszer igyekezzél őt megverni. Okat találsz rá, ha eszed lesz. Még egyszer mondom, megverd a feleséged az első szoknyában, mert jó az asszonynak, ha tartalékja van.

János bátyám próbált ember. Négy felesége volt. Tudja jól a dolog sorját. (Azt mondja a rosz világ, hogy a kinek három felesége volt, annak megfehéredik a mája. A János bátyámé már átlátszó lehet.)

Elhatároztam, hogy szót fogadok az öregnek.

A lakadalom után másnap későn kelt fel az én Mári feleségem. Nem csuda, hisz egy vakarintást sem aludt. Én ott vekengtem már akkor a lóczán, azon tünődve, hogy kössek bele az asszonyba?

Álmos volt szegény, haja ugy állott mint egy gerebeneltetni kezdő kita kender. Ott gubbaszkodott a padkán.

Nekem egy jó gondalatom támadt.

— Hát — szólék hozzá — te talán már nem is tartod méltónak megfésülködni? Elég volt, hogy eddig csinositgattad magad, most már nem kell, ugy-e? Meg van a főkötő, s most már lehet piszkoskodni? Mi?

— Hiszen — védé magát Mári — hiszen én nem tudtam . . . .

— Nem tudtad? No majd megtanitlak tehát, kincsem! keresd elő a fokosomat.

S azzal a fokosnyéllel jól eltángáltam Márit Sirt szegény, mint a zápor eső. Én rimankodtam neki.

— Édes jó feleségem — nem tehetek róla, sajnálom, de ennek meg kell lenni, mivel jó az asszonynak, ha tartalékja van.

Mári kisirta magát, s másnap reggel már 5 órakor olya simára fésülködve, mint egy angolna, ült a tükör előtt, és tiszta volt, mintha a pohárszékből akkor rántották volna ki.

— Micsoda? — kiáltottam rá még az ágyból. Hát te frizirozod magad? Hát te módit akarsz csinálni? Kinek? minek? Talánybizony másnak, mint nekem? Perse hogy másnak! Majd, hiszen! Hát igy akarsz te czifrálkodni? Mi?

— Hiszen — én nem tudtam . . . .

— Nem tudtad? No majd megtanitlak rá kincsem! Hol az a fokos?

A szegény asszony nagy zokogás közt előkereste a kérdéses eszközt, én pedig megveregetém és helyben hagyám őt jó formán.

Mikor János bátyámnak mind ezeket elbeszéltem, azt mondta, hogy már látja, hogy ember lesz belőlem, most már biztos lehetek, hogy jó feleségem lesz.

A szegény Mári pedig annyira hozzá szokott a tartalékhoz, hogy mikor harmad nap nem vertem meg, reggeltől délig mindig várta, s ebéd előtt ilyen kérdést intézett hozzám:

— Tálaljak már, vagy meg ver kend előbb?

. . . Azóta olyan jó feleségem van mint a falat kenyér.

Azt hiszen, hogy ebből a burkusból meg franczióból, ha jól eltángálják egymást, még igen jó férj és feleség válhatik.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (Hát vajjon a spanyolok mért nem kiáltják már ki a respublikát?) Már ugyan hogy kiálthatnák ki, mikor nincs nekik királyuk, a kit elkergethessenek. (No szegények, azok hát még vannak akadva!)

— — (No de már most Garibáldi is a francziákkal lesz hát!) Az ám; de csakugyan siessen, mert majd idestova „baldi gari“ lesz a francziákkal.

— — Még is csak nagy barbarság az a republika: olyan kimélet nélkül kiutasitani Párisból a kisasszonyokat s megfosztani kenyerétől a — félvilágot.

— — Szép reményü fiu lehet az a Lulu. Mikor hirül hozták neki, hogy a papáját elfogták, a mamája pedig kereket öldott, igy kiáltott fel: „Bánom is én az apámat, meg az anyámat! csak hogy az az ország megmaradt, a hova én beállhatok császárnak.“

— — Párisban most 40,000 darab ökör van. (Hát nem elég volt ebből a speciesből az az — egy is?)

— — A Zrinyi-ünnpélyen Pécsett azt mondta egy pap, hogy csak a katholikus lehet jó hazafi. (Tán „egyházfi?“)

— — (Hát aztán min szállitották el azt a 60,000 szép kisasszonyt Párisból?) Bolond kérdés! hát *személy*-vonaton.

— — Párisban 1200 darab postagalamb is van, azok által fognak majd levelezni a párisiak a világgal (Lám ez az uj Babylon, még ilyen szomoru időben sem tagadhatja meg szerelmes természetét.)

— — Csudalatos egy humorista az a sors. A sedani kapitulátió előtt Bismarck egy takács kunyhójában találkozott először Napoleonnal. Hogy bámulhatott a szegény takács, mikor maga előtt látta a szövés czéhmesterét és atyamesterét.

Nagy emberek mondásai.

No még ilyen könyen sem éreztem magamat ez életben.

Napoleon Wilhelmshöhé-en.

Most már nem tudom, mit mondjak erre a burkusok szerencséjére inkább, marha-e vagy disznó?

II. Sándor, orosz czár.

Látom a poroszokat 12 mértföldnyire innen. S mivelhogy rövidlátó vagyok; jó lesz kereket oldanom Párisból.

Girardin
A „Liberté“ szerkertője.

Osztom előttem szóló véleményet.

Villemessant
a „Figaro“ szerkesztője.

Engem ez a Mac-Mahon ugyancsak lefözött.

Görgey Arthur.

Bazain csak nem tesz olyan bolondot, hogy kapitulál?

Klapka.

Hát én már most mi végre csináltam leleplezéseket?

Türr István.

A pápának fucscs! Most már ujra megkezdem azt a carriert — visszafelé.

Szilágyi Virgil.

Megtanult-e már Napoleon imádkozni?

Vilmos király.

Már most én hova pakkoljam ezt a sok Lothringent meg Elszaszt? Bizony csak nehéz dolog ez a — béke.

Bismarck.

Mars siess hazádba vissza vert seregem.

A párisi demi monde.

Előfizetési felhivás

AZ „ÜSTÖKÖS“

utolsó évnegyedére.

October—deczember negyedévre 1 frt 50 kr.

Az előfizetés megtételére, miután előfizetési ivet a lap mellett nem fogunk küldeni, ajánljuk a postai utalványokat.

Pesten, September hóban 1760.

Az „Üstökös“ kiadó hivatala.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő
JÓKAI MÓR.
Lakása: Stáczió-utcza 80. szám alatt.

Pest, 1870.
Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.
(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja:
JANKÓ.
Metszi:
POLLAK.

Csak alapos gyógyitás biztosit utóbajok ellen.

Titkos betegségeket

és

tehetetlenséget

(elgyengült férfi-erőt)

gyakori m gömléseket, sőt a végképi tehetetlenséget is, **katonai és polgári** kórházakban sikerrel használt egyszerü módszerrel kiválóan tartós siker biztositása mellett, bámulatos gyorsan és alaposan gyógyit (az ujonkeletkezetteket 48 óra alatt) **WEISS J.** gyak. **orvos** és **szülész,** az itteni cs. k. **katonai főkórházban** volt osztály-orvos

RENDELŐ-INTÉZETÉBEN

Pest, belváros, Sebestyén-tér 4. sz. (a „két huszárhoz“ czimzett kávéház felett) I. emelet, bemenet a lépcsőn.

Naponkint regg. 7 órától 10-ig, délut. 1—4-ig.

Férfiak és hölgyek részére külön bemenet és külön várószoba van.

Dijjal ellátott levelekre leggyorsabban válaszol, s kivánatra gyógyszerről is gondoskodik.

Titkos betegségeket

és

tehetetlenséget

(elgyengült férfierőt)

gyógyit gyökeresen fényes és tartós siker biztositása mellett

Handler Mór

orvos- és sebésztudor, szülész és szemész.

Rendel naponkint délelőtt 11 órától 1-ig és délután 3 órától 5-ig.

Lakik Pesten, Lipót-város, Nádor-utcza 13. szám, I-ső em., 14. sz.

Dijjal ellátott levelekre azonnal válasz adatik. 213 224

Mindennemü lábbeli áruk

nők, férfiak és gyermekek

számára **csodálatos olcsó árakon** készen kaphatók

Reimann és Temesváry

lábbeliáru-gyár raktárában

PEST,

király-utcza 1. szám al.

Nők számára.

1	pár	kelme-pongyola czipő	— ft 80 kr.
1	„	ebelasztin- vagy bőr-pongyola czipő	1 „ 20 „
1	„	ebelasztin vagy bőrfélczipő . . .	1 „ 20 „
1	„	ebelasztin topán	1 „ 80 „
1	„	ebelasztin- vagy bőrtopán sarokkal, elől füzővel	2 „ 10 „
1	„	ebelasztin-topán, világos vagy barna, finoman disziive	2 „ 50 „
1	„	ebelasztin debardeur-topán finoman kiállitva különféle szinekben, lakfödéllel és félrámás talppal	3 „ 50 „

Férfiak számára.

1	„	topán fényesbőrből kettős talppal .	**3** „ *) „
1	„	topán a legfinomabb fényesbőr, zerge vagy chagrin-bőrből	3 „ 80 „
1	„	topán fényesbőrből kettős talppal a legfinomabb minőségü	4 „ 20 „
1	„	finom szalon laktopán	4 „ 60 „
1	„	csizma fényes bőr, zerge vagy chagriszbőrből	8 „ 50 „

Fiuk számára.

1	„	fiu topán	2 „ 40 „
1	„	chagrinbőr-topán rézhegygyel . .	3 „ — „

Leányok számára.

1	„	bőr-félczipő	— „ 65 „
1	„	ebelasztin topán lakfödéllel . . .	1 „ 50 „
1	„	bőr-topán	1 „ 20 „
1	„	bőr-lábszár topán lakfödéllel, kettős talp és rézhegygyel	2 „ 80 „

Gyermekek számára.

1	„	félczipő bőr vagy kelméből . . .	— „ 40 „
1	„	kelme ebelasztin v. bőrtopán 80 krtól	1 „ 80 „
		Legfinomabb lak, egy üvegcse . .	— „ 50 „
		1 font lak-topán fénymáz	— „ 24 „

Részletes árjegyzékek kivánatra ingyen adatnak.

Vidéki megrendelések utánvéttel 20 kr. csomagolási dij beszámitása mellett a leggyorsabban eszközöltetnek. 1302 6—6

*) **Miután a fennebbi 8 tétel alatt, 1 pár férfi topánnak fényesbőrből kettős talppal az ára tévedésből eddig 2 frtval volt nyomva, ez a t. cz. közönségnek azzal hozatik tudomására, hogy a valódi ár 3 frt.**

Épen most jelent meg az „**Athenaeum**“ könyvkiadóhivatalában és általa minden hiteles könyvárusnál.

Ár.

Fekete gyémántok. Regény 5 kötetben. Jókai Mórtól . . . . . 5 frt.

A bécsi mártiusi napok 1848-ban. Reschauer Armin után. Szabó Richard 1.20

Sajátságos ritkaság!

Amit a legnagyobb tőkevagyonnal nem lehet létre hozni, az alulirt váltóház iparkodása által mégis lehetővé tétetett és kivételesen a közönségnek odakináltatik! Hogy valaki minden bizonynyal egy **nyervényhez** jusson, szükségeltetnék egy sorsolási kölcsön eddig nem huzatott sorszámai teljes birtoka. Ezen megközelitő biztosságért már kisorsolt sorszámokba (Series) tartozó **1839., 1854. és 1860-ik évi** sorsjegyek a nyilvános tőzsdén 3-szoros értékükkel fizettetnek meg.

Ezt előre bocsájtva, tudtára adom igen tisztelt üzletfeleimnek, hogy nekem sikerült ezen ritka nyertvényi biztosságot az által elérni, hogy 100 darab, minden eddig még ki nem adott sorsolt sorszámból, és pedig:

3. 5. 6. 7. 9. 11. 15. 17. 18. 20. 21. 26. 29. 33. 35. 38. 39.

sorszámokat.

a Comó-jövedék jegyekből

(Comor. nt. nscheine) sikerült gyüjtenem.

Ez által a lehető legelőnyösebb módon 20 résztvevőre rendezett társjáték által alkalom van nyujtva **20,000 frt** nyervényben részt venni.

Csak 6 frt havi részletfizetés mellett a fennérintett 100 darab mindeu még létező sorszámbeli 20 résztvevőnek oly módon adatnak el, hogy 30 havi társas-játék tartama alatt közös birtok joggal birván, a minden huzásban okvetlen kisorsolt egynehány nyervényben egyaránt részt vesznek. Minden egyes résztvevő, eltekintve a társasjáták ideje alatt kiosztott netáni nyervényektől, az utolso havi részletfizetés után 5 darab comó-jövedék jegyet kap, melyek még későbbi sorsolásokban részesülnek.

Több társrész (per 6 frt)

és egyszermindenkorra 50 kr bélyeg) vétele azon előnyt nyujtja, hogy az előforduló nyervények nagyobb része esik ezekre.

Vidéki bárminemü megrendelések gyorsan teljesittetnek.

☞ Sorsolási jegyzékek rendesen bérmentve küldetnek. ☜

Az első budai pénzváltóház

AUSTERLITZ ZSIGMOND,

Budán a lánczhid mellett.

PEST, 1870. NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.